

2011. július 5., kedd

- f) Magyarország nemzetközi kötelezettségeinek megfelelően egyértelműen védjék az új Alaptörvényben az összes alapvető polgári és szociális jogot, mondják ki a halálbüntetés, a tényleges életfogytig tartó börtönbüntetés, valamint a szexuális irányultságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmát, megfelelően szavatolják az alapjogok védelmét, és tegyék egyértelművé, hogy az alapjogokat mindenki születésénél fogva, feltétel nélkül megszerzi;
- g) garantálják, hogy az országgyűlési biztosok rendszerének átszervezése ne szolgálja a nemzeti kisebbségek védelme, a személyes adatok védelme és a közérdekű információk átláthatósága, valamint az e területre kért felelős megfelelő testületek függetlensége tekintetében meglévő jogok védelmét és előmozdítását szolgáló biztosítékok felszámolását;
- h) gondoskodjanak arról, hogy az Alapjogi Charta beépítése az új Alaptörvénybe ne okozzon értelmezési problémákat és hatáskörátfedéseket a hazai bíróságok, az új magyar Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság között;
2. felszólítja a Bizottságot, hogy alaposan vizsgálja felül és elemezze az új Alaptörvényt és a jövőben elfogadandó sarkalatos törvényeket annak ellenőrzése érdekében, hogy összhangban állnak-e a közösségi vívmányokkal, különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájával, valamint a Szerződések szövegével és szellemével;
3. utasítja illetékes bizottságait, hogy a Velencei Bizottsággal és az Európa Tanáccsal együttműködve kövessék nyomon az ügyet és vizsgálják meg, hogy az ajánlásokat végrehajtották-e, és milyen módon hajtották végre;
4. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, az Európa Tanácsnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, az Alapvető Jogok Ügynökségének, az EBESZ-nek és az ENSZ-főtitkárnak.

A kohéziós politikáról és a 2013 utáni időszak kohéziós politikai stratégiájáról szóló 5. jelentés

P7_TA(2011)0316

Az Európai Parlament 2011. július 5-i állásfoglalása a Bizottság ötödik kohéziós jelentéséről és a 2013 utáni kohéziós politikai stratégiáról (2011/2035(INI))

(2013/C 33 E/04)

Az Európai Parlament,

- tekintettel „A gazdasági, szociális és területi kohézióról szóló ötödik jelentéssel kapcsolatos következtetések: a kohéziós politika jövője” című, 2010. november 9-i bizottsági közleményre (COM(2010)0642) (a továbbiakban: a következtetések),
- tekintettel a Bizottság „Befektetés Európa jövőjébe” című, a gazdasági, társadalmi és területi kohézióról szóló 2010. november 9-i ötödik jelentésére (a továbbiakban: az ötödik kohéziós jelentés),
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre, és különösen annak III. része XVIII. címére,

2011. július 5., kedd

- tekintettel az Európai Regionális Fejlesztési Alapról és az 1783/1999/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. július 5-i 1080/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽¹⁾,
- tekintettel az Európai Szociális Alapról és az 1784/1999/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. július 5-i 1081/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽²⁾,
- tekintettel az európai területi együttműködési csoportosulásról szóló, 2006. július 5-i 1082/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽³⁾,
- tekintettel az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra és a Kohéziós Alapra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról szóló, 2006. július 11-i 1083/2006/EK tanácsi rendeletre ⁽⁴⁾,
- tekintettel a Kohéziós Alap létrehozásáról és az 1164/94/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. július 11-i 1084/2006/EK tanácsi rendeletre ⁽⁵⁾,
- tekintettel az előcsatlakozási támogatási eszköz (IPA) létrehozásáról szóló, 2006. július 17-i 1085/2006/EK tanácsi rendeletre ⁽⁶⁾,
- tekintettel a hetedik keretprogram cselekvéseiben a vállalkozások, a kutatóközpontok és az egyetemek részvételére, valamint a kutatási eredmények terjesztésére vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2006. december 18-i 1906/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽⁷⁾,
- tekintettel 2007. április 24-i állásfoglalására a jövőbeni bővítések következményeiről a kohéziós politika hatékonyságára ⁽⁸⁾,
- tekintettel a területi kohéziót és a kohéziós politika jövőbeli reformját érintő vita állásáról szóló zöld könyvről szóló, 2009. március 24-i állásfoglalására ⁽⁹⁾,
- tekintettel a kohéziós politikának a lisszaboni és az EU 2020-célkitűzések eléréséhez való hozzájárulásáról szóló, 2010. május 20-i állásfoglalására ⁽¹⁰⁾,
- tekintettel a hegyvidéki régiók, szigetek és gyéren lakott területek gazdasági és társadalmi fejlődésére irányuló európai stratégiáról szóló, 2010. szeptember 22-i állásfoglalására ⁽¹¹⁾,
- tekintettel az Európai Unió 2013 utáni kohéziós és regionális politikájáról szóló, 2010. október 7-i állásfoglalására ⁽¹²⁾,
- tekintettel az Európai Szociális Alap jövőjéről szóló, 2010. október 7-i állásfoglalására ⁽¹³⁾,
- tekintettel az ERFA és a többi strukturális alap hatékonyságának növelését szolgáló jelenlegi és jövőbeli szinergiákról szóló 2011. június 23-i állásfoglalására ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ HL L 210., 2006.7.31., 1. o.

⁽²⁾ HL L 210., 2006.7.31., 12. o.

⁽³⁾ HL L 210., 2006.7.31., 19. o.

⁽⁴⁾ HL L 210., 2006.7.31., 25. o.

⁽⁵⁾ HL L 210., 2006.7.31., 79. o.

⁽⁶⁾ HL L 210., 2006.7.31., 82. o.

⁽⁷⁾ HL L 391., 2006.12.30., 1. o.

⁽⁸⁾ HL C 74. E, 2008.3.20., 275. o.

⁽⁹⁾ HL C 117. E, 2010.5.6., 65. o.

⁽¹⁰⁾ HL C 161 E, 2011.31.5., 120. o.

⁽¹¹⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0341

⁽¹²⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0356.

⁽¹³⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0357.

⁽¹⁴⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0286.

2011. július 5., kedd

- tekintettel a „Szorosabb partnerség a legkülső régiókkal” című, 2004. május 26-i bizottsági közleményre (COM(2004)0343) és „A legkülső régiók: előny Európa számára” című, 2008. október 17-i bizottsági közleményre (COM(2008)0642),
 - tekintettel az „Európa 2020: Az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés stratégiája” című, 2010. március 3-i bizottsági közleményre (COM(2010)2020),
 - tekintettel „Az Európa 2020 keretei közötti intelligens növekedéshez hozzájáruló regionális politika” című, 2010. október 6-i bizottsági közleményre (COM(2010)0553),
 - tekintettel „Az Európa 2020 keretei közötti fenntartható növekedéshez hozzájáruló regionális politika” című, 2011. január 26-i bizottsági közleményre (COM(2011)0017),
 - tekintettel az Általános Ügyek Tanácsának a gazdasági, szociális és területi kohézióról szóló ötödik jelentével kapcsolatos, 2011. február 21-i következtetéseire (06762/2011),
 - tekintettel a Régiók Bizottságának az ötödik kohéziós jelentésről szóló, 2011. április 1-i véleményére ⁽¹⁾,
 - tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
 - tekintettel a Regionális Fejlesztési Bizottság jelentésére, valamint a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság és a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményére (A7-0222/2011),
- A. mivel az EU kohéziós politikája jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a korábbi és a jelenlegi támogatási időszakban az EU minden régiójában nőtt a termelékenység; mivel igen szembetűnő, hogy az utólagos értékelések is a gazdasági, társadalmi és regionális különbségek egyértelmű csökkenését mutatják; mivel ezek a fejlemények ugyanúgy pozitív hatást gyakorolnak a szociális biztonságra és a környezetvédelemben történő beruházásokra is,
- B. mivel a kohéziós politikát az egységes piac párjaként hozták létre a globalizációval, a demográfiai változással és az erőforrások megőrzésével kapcsolatos kihívásokkal szembeni szolidaritáson alapuló innovatív és védelmet nyújtó Európa kialakításának elősegítésére, és mivel minden régióknak ki kell aknáznia a benne rejlő lehetőségeket a növekedés, illetve a regionális és társadalmi kohézió előmozdítása érdekében,
- C. mivel a kohéziós politika ténylegesen érinti a polgárokat, hiszen közelebb viszi Európát az emberek mindennapi életéhez, illetve kézzelfoghatóvá és láthatóvá teszi azt az egész Unióban,
- D. mivel a kohéziós és strukturális politika rugalmasnak bizonyult válsághelyzetekben és alapvetően hozzá tudott járulni a különböző nemzeti ösztönző és képzési programokhoz, és mivel ezt a rugalmasságot fontos megőrizni,
- E. mivel az európai strukturális politika nagymértékben hozzájárul a gazdasági és pénzügyi válság leküzdéséhez, hiszen általában az innovációra és a különbségek megszüntetésére irányul, jelentős lendületet adva az európai régióknak az infrastruktúra fejlesztéséhez, a regionális innovációs lehetőségek fokozásához, valamint a környezeti szempontból fenntartható fejlődés előmozdításához,

⁽¹⁾ HL C 166., 2011.6.7., 35. o.

2011. július 5., kedd

- F. mivel a strukturális alapoknak a lisszaboni stratégia céljaira történő összpontosítása hatékonyan bizonyult, amit igen magas lekötési arányok támasztanak alá a „konvergencia” és a „regionális versenyképesség és foglalkoztatás” célkitűzéseknél, és mivel az „európai területi együttműködés” célkitűzés projektjeinek 20 %-a összhangban van a lisszaboni célkitűzésekkel,
- G. mivel a területi együttműködés célja, hogy együttműködésre ösztönözze a területeket és a régiókat az előttük álló közös kihívások leküzdése érdekében, csökkentse az ilyen együttműködést gátló fizikai, közigazgatási és szabályozási akadályokat és mérsékelje a határok megléte miatt fellépő hatást,
- H. mivel a lisszaboni stratégia részleges kudarca nem a kohéziós politika elégtelen végrehajtására vezethető vissza, hanem azért sokkal inkább a többszintű irányítás és az e stratégia iránti regionális és helyi szintű felelősségvállalás hiánya, a pénzügyi válság hatásai, a belső piac megvalósításának hiányosságai, a laza költségvetési fegyelem, valamint az egyes tagállamok nem kielégítő makrogazdasági keretfeltételei okolhatók,
- I. mivel a hibaarány és a támogatásokkal való visszaélés az utóbbi finanszírozási időszakokban jelentős mértékben csökkent; mivel sajnálatos módon azonban a strukturális politika területét továbbra is a szabálytalanságok magas szintje jellemzi, és egyes tagállamok továbbra sem rendelkeznek hatékony mechanizmusokkal a támogatásokkal való visszaélésekkel szemben és a jogtalanul kifizetett összegek visszafizetésére; mivel lehetséges, hogy a szabálytalanságokat – akár mulasztás miatt, akár szándékosan – nem jelentik, és mivel megjegyzendő, hogy a kohéziós politika hibáinak jelentős része a kohéziós politikán kívül eső jogalkotási követelményeknek tulajdonítható, mint például a közbeszerzés, a környezetvédelmi követelmények és az állami támogatások,
- J. mivel a kohéziós és strukturális politika meglévő célrendszere (konvergencia, versenyképesség és foglalkoztatás, valamint európai területi együttműködés) a többszintű irányítást alkalmazó megközelítés, a horizontális célkitűzések, valamint a pénzeszközökkel való megbízható ellátottság és az elfogadott tervezési időszak (7 év) következtében elért tervezési biztonság révén alapvetően bevált, de mivel az uniós döntéshozatali folyamatban az elhúzódó pénzügyi és jogalkotási tárgyalások és a kohéziós politikára vonatkozó szabályok változásai miatt jelentős késések történtek a programok megtervezésében,
- K. mivel a konvergenciaprogramok által érintett régiók folytatódó támogatása és fejlődése pozitívan hat az áruk és szolgáltatások iránti piaci keresletre, és ezzel bizonyíthatóan jótékony hatások járnak együtt a gazdagabb EU-tagállamok vonatkozásában is,
- L. mivel a regionális gazdasági és társadalmi egyenlőtlenségek, az egyes régiók (különösen a legkülső régiók) elhelyezkedésből eredő hátrányok, bizonyos térségek (főként a legkülső régiók) földrajzilag hátrányos helyzete, valamint a sajátos strukturális problémák és az új kihívásokhoz való igazodás továbbra is átfogó és megfelelően finanszírozott uniós kohéziós politikát igényelnek minden európai régióban; mivel ezt a Lisszaboni Szerződés is előírja,
- M. mivel a kohéziós politika – tekintettel a jövő szempontjából betöltött stratégiai jelentőségére – nem válhat a jövőbeli költségvetési tárgyalások kiigazítási változójává,

A kohéziós politika hozzáadott értéke és beruházási súlypontjai

1. sürgeti, hogy a kohéziós és strukturális politika programjaiban helyezzenek nagyobb hangsúlyt az európai hozzáadott értékre; ezt a hozzáadott értéket abban az esetben tekintik megfelelőnek, ha az uniós projektek a hátrányos helyzetben lévő, kevésbé fejlett régiók fenntartható gazdasági, infrastrukturális, társadalmi és/vagy ökológiai felértékelődésével járnak, és ahol ezt európai hozzájárulás nélkül nem lehetne megvalósítani;

2011. július 5., kedd

2. elismeri továbbá, hogy az európai támogatás hozzáadott értéket jelent, ha a nemzeti, regionális és helyi szinten támogatott projektek összeurópai célkitűzések megvalósításához járulnak hozzá az európai integráció, a gazdasági növekedés, a kutatás, a környezetvédelem, a kultúra, a forrásgazdálkodás, a demográfiai változás, a fenntartható energiaellátás, a társadalmi kohézió vagy a határokon átnyúló fejlődés területén, és ezt európai hozzájárulás nélkül nem lehetne megvalósítani;
3. az európai célok decentralizált megközelítésnek, a többszintű irányítás elvének és a megosztott igazgatásnak megfelelően történő megvalósítását a kohéziós politika egyik nagy előnyének és ezáltal önmagában is hozzáadott értéknek tekinti; úgy véli, hogy az egyértelműen meghatározott struktúrákkal és felelősségi körökkel rendelkező többszintű kormányzás a szubszidiaritás elvének egyik megnyilvánulása és a regionális hatóságok által a kohéziós politika végrehajtásában játszott szerep megfelelő elismerése; kéri, hogy a partnerségi elvet és a közreműködő szereplők felelősségvállalását még jobban erősítsék azáltal, hogy az egyes tagállamokban elfogadandó területi paktumban részletes, jogilag kötelező érvényű rendelkezéseket vezetnek be az eredményorientáltabb tervezés és végrehajtás előmozdítása érdekében;
4. úgy véli, hogy a kohéziós politika és középtávú pénzügyi tervezési ciklusának átláthatósága, a kiadások elosztása, valamint a strukturális alapok potenciális kedvezményezettjei számára az információhoz való hozzáférés a kohéziós politika általános célkitűzései elérésének kulcsfontosságú előfeltételei, valamint hogy ennél fogva a következő finanszírozási időszakban az átláthatóságot ágazatokon átívelő elvként kell bevezetni a kohéziós programok megtervezésébe és a döntéshozatali folyamatokba; hangsúlyozza, hogy folytatni kell a kedvezményezettek jegyzékének nyilvánosságra hozatalát, különösen online, mivel ez az átláthatóság javításának hatékony eszköze;
5. a szakértők, a lakosság és politikai döntéshozók számára szükséges eszköznek tartja az átláthatósági előírásokat (a végső kedvezményezett nyilvánosságra hozatalának kötelezettsége) annak értékelése tekintetében, hogy a strukturális pénzeszközök felhasználása megfelelt-e a céloknak és jogszerű volt-e; szorgalmazza, hogy a dokumentumot az adott hivatalos nyelv mellett a három munkanyelv egyikén (angol, német és francia) is elkészítsék, valamint javasolja a kért adatok további egységesítését;
6. hangsúlyozza, hogy – bár a regionális különbségek csökkenőben vannak – továbbra is nagy, sőt – többek között a gazdasági és pénzügyi válság következtében – egyes tagállamokon belül, illetve a tagállamok között növekvő egyenlőtlenségek tapasztalhatók, ezért a kohéziós politikának továbbra is a különbségek csökkentésére és a harmonikus és fenntartható fejlődés megteremtésére kell összpontosítania az Unió valamennyi régiójában függetlenül attól, hogy azok mely tagállamban találhatóak;
7. elismeri a helyzetükből vagy természeti adottságaikból fakadóan különösen hátrányos helyzetben lévő régiók különleges igényeit; ismételten szorgalmazza a tagállamok és a Bizottság számára az Európai Unió működéséről szóló szerződésben hivatkozott, különösen hátrányos helyzetben lévő régiótípusok (legkülső régiók, legészakibb, rendkívül gyéren lakott régiók, szigeti, hegyvidéki és határon átnyúló régiók) számára biztosított különleges támogatási preferenciák megtartását, amennyiben hatékonyak bizonyulnak és európai hozzáadott értéket teremtenek;
8. elismeri bizonyos régiók földrajzi helyzetükből, a demográfiai változásokból vagy sajátos korlátaikból – például természeti adottságok – fakadó különösen helyzetét és igényeit, ugyanakkor figyelembe veszi a bennük rejlő lehetőségeket is; ismételten szorgalmazza, hogy a preferenciák különleges formái, a rugalmasság és a külön költségvetési finanszírozás továbbra is érvényben maradjanak az ilyen típusú régiók tekintetében, különösen az Európai Unió működéséről szóló szerződés 349. és 174. cikkében hivatkozott, különösen hátrányos helyzetben lévő régiótípusok (legkülső régiók, beleértve a legkülső vidéki régiókat, legészakibb, rendkívül gyéren lakott régiók, amelyeket többek között a nagy távolságok és sarkvidéki viszonyok jellemeznek, továbbá szigeti, hegyvidéki és határon átnyúló régiók) esetében az ezen régiókba történő beruházások kedvezőbb feltételek mellett történő megvalósíthatóságával akár közvetlen támogatás, akár adómentességek révén; sürgeti továbbá az ilyen típusú régiók számára biztosított bizonyos kedvezmények fenntartásával és létrehozásával kapcsolatos tanulmányok elkészítését annak biztosítása érdekében, hogy a kohéziós politika eszközeinek felhasználását hozzáigazítsák a régiók gazdaságaihoz, figyelembe véve kis- és középvállalkozásaik fontosságát, továbbá a versenyképesség és az esélyegyenlőség szükségességét gazdaságaiknak az Európai Unió belső piacára történő beilleszkedése érdekében;

2011. július 5., kedd

9. hangsúlyozza, hogy az Unió csak akkor lehet versenyképes a globális versenyben, ha kohéziós politikája maradéktalanul képes kiaknázni az összes régióban, városi területben és nagyvárosban rejlő fejlődési potenciált és megfelelően rugalmas regionális válaszokat képes adni az Európa 2020 stratégiában megállapított kihívásokra és szűk keresztmetszetekre; ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a strukturális alapok forrásainak tágabb területi megközelítés alapján történő célzott felhasználása során arra is törekedni kell, hogy a strukturális gyengeségeket az erősebb régiókban is ellensúlyozzák; hangsúlyozza azonban, hogy a kohéziós politika nem pusztán az Európa 2020 stratégia egyik végrehajtási eszköze, és hogy a kohéziós politika alapelveire helyezett folyamatos hangsúly még a stratégia befejeződése után is hozzáadott értéket fog teremteni az Európa 2020 stratégia eredményeinek fenntartása révén;

10. hangsúlyozza, hogy a kohéziós politikának továbbra is törekednie kell a területi kohézióra, és kiemeli, hogy a Lisszaboni Szerződés a gazdasági és társadalmi kohézió céljait kiegészítette a „területi kohézió” céljával; megállapítja, hogy e célkitűzés továbbra is elválaszthatatlanul összekapcsolódik a gazdasági és társadalmi kohézió kihívásaival, és erősíti a kohéziós politika európai hozzáadott értékét; hangsúlyozza, hogy a „területi kohézió” szubregionális szinten, különösen a városi térségekben (nehézségekkel küzdő városnegyedek, a városok ellenőrizetlen terjeszkedése) is – sőt, még a gazdagnak minősülő régiókban is – érvényesül;

11. igen jó esélyt lát arra, hogy amennyiben a regionális hatóságokat bevonják irányításukba, a makro-regionális stratégiák képesek kiaknázni a régiókon átnyúló lehetőségeket, javítani a különböző kormányzati szintek közötti együttműködést és közös megközelítést alkalmazni olyan közös kihívások legyőzésére, mint a környezetvédelem vagy az erőforrások és fejlesztési kapacitások felhasználása, ezáltal hatékonyabb, kiegyensúlyozottabb és fenntarthatóbb fejlődést téve lehetővé; rámutat arra, hogy a területi együttműködési programokat hatékonyabb módon össze kell kapcsolni a területi stratégiákkal (például a regionális fejlesztési tervekkel, a helyi fejlesztési stratégiákkal és a helyi fejlesztési tervekkel); úgy véli, hogy a meglévő támogatási lehetőségek jobb összehangolása lehetőséget teremt az uniós strukturális alapok célratörőbb felhasználására, anélkül, hogy ez a régiók közötti említett együttműködési területekre előirányzott források növelésével járna; álláspontja szerint továbbá nem szabadna újabb eszközöket, pénzügyi forrásokat vagy végrehajtási struktúrákat létrehozni e stratégiák számára, valamint a régiók számára a kisebb léptékű fejlesztési projektekhez nyújtott pénzügyi támogatások nem kerülhetnek veszélybe; úgy véli, hogy a makroregionális megközelítést fel lehetne használni a kohéziós politika és a szomszédosági politika közötti kapcsolatok erősítésére; arra ösztönzi a Bizottságot és a tagállamokat, hogy ebben az összefüggésben fordítsanak nagyobb figyelmet az ESZA területi dimenziójára, különös tekintettel a munkához való hozzáférésre;

12. kételkedik benne, hogy a saját működési programok a funkcionális földrajzi egységek, például hatóságok csoportjai, köztük helyi területek, tengeri vagy folyómedencék számára pótlólagos előnyökkel járnak különösen abban az esetben, ha hiányzik az ezek megvalósításáért kielégítő mértékben felelős politikai (és demokratikusan megválasztott) hatóság; e helyett a makroregionális, nagyvárosi regionális vagy természeti-földrajzi stratégiák intenzívebb összehangolását kéri államközi szinten, továbbá szorgalmazza, hogy a nemzeti működési programokban kellően vegyék figyelembe ezeket a funkcionális földrajzi egységeket annak érdekében, hogy megkönnyítsék a régiók közötti fejlesztési projektekhez nyújtott uniós finanszírozás felhasználását; úgy véli, hogy a saját működési programoknak teljesítési alternatívát kellene jelenteniük azokban a régiókban, ahol a régió alatti szintű teljesítés hozzáadott értéket teremt a nemzeti és regionális programok tekintetében, és ahol a politikai testületek partnerségeket hoztak létre a végrehajtás érdekében; a határokon átnyúló programok esetében kéri, hogy az európai területi együttműködési csoportosulásról szóló rendelet (EGTC-rendelet) alapján vonják be a határokon átnyúló hálózatokat a működési programok kialakításába;

13. hangsúlyozza a városi területek és térségek – köztük a fővárosok és régióik – kulcsfontosságú szerepét az Európa 2020 stratégia gazdasági, környezeti és társadalmi célkitűzéseinek megvalósításában; támogatja az integrált városfejlesztési programok előző programozási időszakában megindult dinamikus folyamatokat, és hangsúlyozza a folyamatban lévő kísérletek fontosságát; sürgeti az integrált helyi alapú fejlesztési tervek alapján modellként szolgáló elképzelések és projektek támogatását és a városok és az ezekhez funkcionálisan kapcsolódó vidéki térségek közötti kölcsönösen előnyös kapcsolatok javítását; úgy véli, hogy az ezen térségek közötti fokozottabb kohézió különösen fontos a hátrányos helyzetű közösségek lakta területek problémáinak kezelése tekintetében; hangsúlyozza, hogy ebben az összefüggésben a legnagyobb társadalmi-gazdasági különbségek gyakran a városokon belül tapasztalhatók, továbbá hogy gyakran gazdagabb régiókban is találhatók hátrányos helyzetű területekkel és szegénynegyedekkel rendelkező városok;

2011. július 5., kedd

14. hangsúlyozza, hogy a városok kulcsfontosságú szerepet tölthetnek be az adott régió növekedési központjaiként vagy növekedési motorjaiként; ugyanakkor rámutat annak szükségességére, hogy ennek megvalósulása érdekében a vidéki települések is részt vegyenek az adott funkcionális földrajzi egységgel kapcsolatos integrált megoldásokban a partnerségek és a hálózatok ösztönzése révén; hangsúlyozza, hogy a nagy városközpontok sajátos kihívásokkal néznek szembe társadalmi, gazdasági és környezetvédelmi feladataik összetettsége miatt; ebben az összefüggésben úgy véli, hogy a vidéki és városkörnyéki térségekben rejlő helyi lehetőségek nem csak az agglomerációkban és a nagyvárosok környékén jelentenek fejlődési lehetőséget; megjegyzi továbbá, hogy a vidéki területekben rejlő lehetőségek, köztük a környezeti és kulturális értékek megfelelő kiaknázása és támogatása révén lehetőség nyílik a különösen hátrányos helyzetben lévő régiók gazdasági fejlődésére; a strukturális és kohéziós politika összefüggésében a vidéki régiók és a városi területek közötti partnerségeket sokkal inkább olyan szempontnak tekinti, amely a vidéki térségeknek a társadalmi és gazdasági tényezők tekintetében ugyanolyan fejlődési feltételeket és életszínvonalat biztosít; tekintve, hogy a városok intenzíven befolyásolják a régiókban zajló gazdasági fejlődést és a környező vidéki térségek gazdaságának ösztönzését, felszólítja a tagállamokat, hogy biztosítsák a városi és külvárosi projektek végrehajtásához szükséges forrásokat;

15. elutasítja kötelező kvóták alkalmazását, különösen az ESZA/ERFA programok keretében történő nemzeti előirányzatok, helyi és városfejlesztés, vidéki térségek, valamint egyéb területi agglomerációk vagy funkcionális térségek esetében, mivel ez a beavatkozások nagyobb kritikus tömegét biztosíthatná; úgy véli, hogy a támogatásra jogosult városoknak és egyéb térségeknek már a működési programok szintjén való meghatározására vonatkozó előírás olyan lehetőség, amelyet prioritásként kell kezelni, amennyiben ez a módszer hozzáadott értéket és a támogatás intenzitásának összpontosítását biztosítja, továbbá hogy erről a többszintű kormányzás elvei alapján kell tárgyalni; álláspontja szerint a tagállamoknak és a régióknak a verseny- és teljesítményalapú kiválasztási eljárások megszervezése terén e tekintetben is nagyobb felelősséget kellene kapniuk;

16. hangsúlyozza, hogy a strukturális és kohéziós politika terén nem kerülhet sor egyes régiófajták egyoldalú előnyben részesítésére; sürgeti a vidéki régiók és a városi területek közötti partnerségek erőteljesebb figyelembevételét tágabb társadalmi, gazdasági és környezeti összefüggésben;

17. hangsúlyozza, hogy a strukturális és kohéziós alapokból származó finanszírozásnak figyelembe kell vennie az Európa 2020 stratégia oktatás- és szociálpolitikai kihívásait, ugyanakkor összhangban kell maradnia a gazdasági, szociális és területi kohézió Szerződésben foglalt és a szubszidiaritás elvét tiszteletben tartó átfogó uniós célkitűzésével; úgy véli azonban, hogy a megfelelő politikaterületek átfogó európai hatáskörbe vonása már csak anyagi okokból is kudarcra van ítélve; ezért sürgeti a mintaszerűnek tekinthető további, helyhez kötött helyi fejlesztési megközelítések bevezetését a meglévő nemzeti és regionális szintek illetékességének megtartásával;

18. hangsúlyozza továbbá, hogy a kohéziós politika nem válhat olyan ágazati kérdéseket kiszolgáló csatornává vagy eszközzé, mint például a kutatási és fejlesztési, az ipari innovációs vagy az éghajlatváltozás elleni küzdelemre irányuló politikák, mivel ebben az esetben csorbát szenvedne az elsődleges célkitűzése és bekorlátozódna a régiók fejlesztési lehetőségeinek elősegítését célzó felhasználása, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy a legelmaradottabb régiók utolérjék a legfejlettebb régiókat;

19. különösen a megújuló energiahordozókra történő szükséges energiaügyi váltásra és az éghajlattal kapcsolatos vitákra tekintettel a kohéziós politika erőteljesebb hozzájárulását sürgeti a környezetvédelmi technológia és a megújuló energiaforrások használatának gyors kiépítéséhez; úgy véli, hogy ezt kiemelt célkitűzésnek kellene tekintetni, amennyiben elegendő összegek állnak rendelkezésre e programok keretében és a megújuló energiahordozókra helyezett hangsúly uniós hozzáadott értéket biztosít, a régiókban hatékony energiatárolási technológiákkal együtt járó decentralizált energiaügyi elképzelésekre irányuló tervek alapján; támogatja az ezen a téren a regionális gazdaságban rejlő lehetőségek kiaknázását;

20. lehetőséget lát arra, hogy a strukturális alapok támogassák a konkrét energia-infrastruktúrába irányuló befektetéseket, amelyeknek azonban csak azokban a régiókban kell rendelkezésre állniuk, amelyekben politikai és földrajzi okokból az energiaellátás piacgazdasági megoldásai jelentősen korlátozva vannak; kéri továbbá, hogy a strukturális alapokból származó támogatás nyújtása mindig a belső energiapiac és az ellátási biztonság megszilárdításához és a forrásgazdálkodásban érvényesülő többszintű irányítás elvéhez kapcsolódjon;

2011. július 5., kedd

21. úgy véli továbbá, hogy a TEN-hálózat magját alkotó, európai jelentőségű közlekedési tengelyek a hiányosságok szükségszerű felszámolása és a szűk keresztmetszetek megszüntetése szempontjából is – különösen az e tekintetben eddig erősen elhanyagolt határ menti régiókban – a kohéziós politika feladat-körébe tartoznak;

22. hangsúlyozza, hogy a transzeurópai közlekedési hálózatok döntő szerepet játszanak az európai régiók összetartásában, ezért a TEN-infrastruktúrák, a tengeri gyorsforgalmi utak és a kijelölt európai útvonalak (E-útvonalak) kiépítését és az azokhoz való hozzáférést különösen a határokon átnyúló régiókban és a legkülső régiókban erősíteni kell; kéri, hogy minden szükséges intézkedést tegyenek meg a kiemelt TEN-T projektek megfelelő finanszírozásának és időben történő végrehajtásának biztosítása érdekében; javasolja, hogy bizonyos határokon átnyúló „infrastruktúrákat” az 1., 2. és 3. célkitűzés keretében támogatásra jogosult, kiemelt projektként kezeljenek, és szorgalmazza, hogy az ilyen típusú fellépés esetében kötelező érvénnyel vezessék be az első, regionális szintű javaslat megtételére irányuló jogot, valamint kéri, hogy a határ menti régiók és helyi hatóságok egyenlő mértékben vegyenek részt a tervezésben;

23. a nemzeti források igénybevételét, mivel ezeknek az intézkedéseknek a hozzáadott értéke erősíti a regionális konvergenciát, a területi kohéziót és a fejlesztési tevékenységeket, mint az idegenforgalmat, amelynek nagy jelentősége van a félreeső területeken, így a szigeti régiókban;

24. a kkv-k és mikrovállalkozások tekintetében támogatja a gazdasági fejlődést és a foglalkoztatást; ezért kéri, hogy az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag (SBAE) alapelveit – azaz „gondolkozz először kicsiben” és „csak egyszer” – tekintsék a kohéziós politika egyik alapjának, és úgy véli, hogy a tagállamoknak és a régióknak alkalmazniuk kell ezeket az elveket működési programjaik meghatározásánál;

A programtervezés célszerkezete és kerete

25. hangsúlyozza, hogy az Európa 2020 stratégia alapvető elemei (innováció, oktatás és képzés, energia, környezet, foglalkoztatás, versenyképesség, képesítés/minősítés, szegénység elleni küzdelem) már a kohéziós és strukturális politika részét képezik; véleménye szerint az Európa 2020 előtt álló kihívásokat nagyon jól be lehet illeszteni a már meglévő három célszerkezetbe (konvergencia, regionális versenyképesség és foglalkoztatás, európai területi együttműködés), amely már bizonyította hatékonyságát;

26. hangsúlyozza, hogy az innovációs beruházások és az oktatás előmozdíthatják a növekedést; hangsúlyozza azonban annak szükségességét, hogy a megfelelő infrastruktúrák (közlekedés, szélessávú internet, energia) és a megfelelő intézmények (a makrogazdasági intézkedéseknek az állami beruházásokkal és a költségvetési konszolidációval való kiegyensúlyozott vegyítése, e-kormányzati szolgáltatások és határokon átnyúló tanulás) hatékony támogatást nyújtsanak;

27. véleménye szerint az alapvető infrastruktúra előmozdítását is az Európa 2020 stratégiával összhangban lévőnek kell tekinteni, mivel csak a versenyképes közlekedési, energiaipari és kommunikációs hálózatok, valamint hulladékkezelési infrastruktúrák teszik képessé a konvergenciaprogramok által érintett régiókat arra, hogy hozzájáruljanak az Európa 2020 stratégia céljainak eléréséhez, éppen ezért a leggyengébb és leginkább rászoruló régiók számára bizonyos fokú rugalmasságot biztosítani a célok értelmezése tekintetében;

28. hangsúlyozza, hogy az ESZA az Európa 2020 stratégia szociális dimenzióinak megvalósítása szempontjából a legfontosabb eszköz, amely jelentősen hozzájárulhat az Európa 2020 stratégia központi prioritásainak megvalósításához, ide tartozik a foglalkoztatás, a fenntartható gazdasággá való átalakulás, az iskolából kimaradók számának csökkentése, a szegénység, a hátrányos megkülönböztetés és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem, illetve az emberekkel előforduló különféle szociális helyzetek megoldása; e tekintetben hangsúlyozza, hogy a SWOT elemzés keretében a GDP mellett más szociális mutatók is hasznosak lennének;

29. úgy véli, hogy az ESZA-nak döntő szerepe van a kohéziós politikában, és az ESZA fokozni tudja a kohéziós politikának az Európa 2020 stratégia célkitűzéseivel való hozzájárulását, többek között oly módon, hogy a fenntartható növekedés terén támogatja a kkv-kat a zöld munkahelyek létrehozásában;

2011. július 5., kedd

30. úgy véli, hogy a munkaerő-piaci megkülönböztetés elleni küzdelem, legyen szó nemi, szexuális irányultságon, etnikai származáson, koron, fogyatékoságon alapuló vagy lakóhely szerinti megkülönböztetésről, meghatározó a valódi esélyegyenlőség előmozdítása szempontjából; megállapítja, hogy a nők foglalkoztatási rátájának növekedése döntő fontosságú az Európa 2020 stratégia foglalkoztatási célkitűzésének elérése tekintetében, és ezért teljes körűen foglalkozni kell a nők munkaerő-piaci részvételét korlátozó tényezőkkel;

31. véleménye szerint a legmagasabb támogatásban részesülő területek (amelyeknél az egy főre jutó GDP kevesebb, mint az uniós átlag 75 %-a) és az esetlegesen kohéziós támogatásban részesülő államok (az egy főre jutó GDP kevesebb, mint az uniós átlag 90 %-a) meghatározásánál továbbra is a GDP-nek kell a központi feltételnek maradnia; úgy véli, az illetékes nemzeti és regionális szervek számára lehetőséget kell biztosítani, hogy a megfelelő döntéshozatali szinten az összes célkitűzés tekintetében és a földrajzi koncentrációval összhangban egyéb olyan, a fejlesztési és beruházási partnerségi szerződésekben rögzített mutatókat alkalmazhassanak, amelyek révén értékelni tudják az előttük álló társadalmi, gazdasági, környezeti, demográfiai és földrajzi kihívásokat;

32. kéri, hogy a kohéziós politika a Lisszaboni Szerződésben meghatározottak szerint továbbra is elsősorban a legelmaradottabb régiókra irányuljon; hangsúlyozza, hogy az 1. célkitűzés (konvergencia) keretében a leginkább rászoruló régiók számára fejlettségi problémáiknak megfelelő, a régiók fejlettségi problémáinak súlyosságával arányos részt kell biztosítani;

33. szorgalmazza a támogatási időkeret korlátozását azon régiók esetében, amelyek gazdasági, társadalmi és környezeti helyzetüket illetően több programozási időszakot követően a legnagyobb támogatás mellett sem tudnak említésre méltó javulást elérni;

34. kéri a Bizottságot, hogy a soron következő programozási időszakra vonatkozóan olyan javaslatot terjesszen elő, amely kiigazítható, erőteljes és arányos átmeneti támogatást nyújt azon régiók számára, amelyekre már nem vonatkozik a konvergenciával kapcsolatos célkitűzés, ezáltal megoldást kínálva e régiók sajátos helyzetére, valamint köztes kategóriát jelöl ki azon régiók számára, amelyek egy főre jutó GDP-je az uniós átlag 75–99 %-át teszi ki, ezáltal elkerülve, hogy hasonló helyzetű régiók különböző elbírálás alá essenek; úgy véli, hogy ennek az egyedi megoldásnak kell helyettesítenie a fokozatos megszüntetés és fokozatos bevezetés jelenlegi rendszerét, tisztességes rendszert hozva létre ezáltal, amely jobban ellensúlyozza a gazdasági válság régiókra gyakorolt negatív hatásait, ugyanakkor erősíti az igazságosságot és a szolidaritást, amelyen a kohéziós politika alapvető értékei; hangsúlyozza, hogy a következő programozási időszakra szóló átmeneti intézkedéseket nem szabad a jelenlegi konvergenciaprogramok által érintett régiók (1. célkitűzés), versenyképességi régiók (2. célkitűzés) vagy európai területi együttműködési célkitűzés kárára meghatározni;

35. kéri a 2. célkitűzés („regionális versenyképesség és foglalkoztatás”) megerősítését, fokozva annak horizontális jellegét, hogy ezáltal eredményeket lehessen elérni bizonyos uniós prioritások, például a kkv-támogatása, a környezetbarát innovációk, a helyi gazdaságok, az oktatás és a képzés, a fenntartható mobilitás, a megújuló energiaforrások, az energiaellátás, az erőforrás-hatékonyság és a társadalmi befogadás tekintetében; hangsúlyozza, hogy meg kell őrizni és tovább kell fejleszteni azt a bevált rendszert, amely biztosítja, hogy a fejlettebb régiók képesek megszüntetni a regionális strukturális gyenge pontokat, csökkenteni a területi különbségeket, hozzájárulni a közös európai célkitűzésekhez, és leküzdeni a jövőbeli kihívásokat, amikor a változó körülményekre rugalmasan reagálni képes struktúrákat alkalmaznak, beleértve többek között az innovációs klasztereket és a támogatási eszközökért folytatott versenyt; további eszközöket kér a strukturális változás által nagyban érintett területek számára, amelyek hozzájárulhatnak a társadalmi-gazdasági és infrastrukturális helyzet javításához; ebben az összefüggésben rámutat, hogy a stratégiákat kellő rugalmassággal kell kialakítani, hogy kezelni tudják az egyes régiók problémáit és sajátosságait;

36. annak biztosítását kéri, hogy a fejlettebb régiók képesek legyenek társadalmi és gazdasági tőkéjük korszerűsítésére, valamint a meghatározott nélkülöző területek és a nem megfelelő gazdasági fejlődés kezelésére;

37. egyértelműen úgy véli, hogy erősíteni kell a „területi” együttműködésre vonatkozó 3. célkitűzést az EU minden belső határán és három dimenziójában (határokon átnyúló, régióközi, nemzetek közötti), és kéri a strukturális alapok arányának 7 %-ra való növelését; kéri, hogy az eszközöknek az egyes területi

2011. július 5., kedd

együttműködési programokra való elkülönítése összehangolt kritériumok alapján történjen, hogy stratégiai és integrált választ adjanak az egyes érintett területek és földrajzi térségek igényeire és sajátosságaira; hangsúlyozza a határokon átnyúló régiók jelentőségét az Európa 2020 stratégia céljainak elérése tekintetében; úgy véli, hogy fokozni kell a transzeurópai hálózatok, különösen a közlekedési és az energiahálózatok, és a határokon átnyúló infrastruktúra közötti koordinációt, valamint az Unió prioritásai tükrében növelni kell ez e hálózatoknak juttatott támogatásokat, továbbá megfelelő kiegészítő támogatást kér valamennyi határmenti régió számára; kéri a 3. célkitűzés szerinti programokra irányadó végrehajtási szabályoknak az arányosság elve alapján történő egyszerűsítését, valamint közös támogathatósági szabályok kidolgozását, amelyek mindegyike előfeltétele annak, hogy e programok hatékonyabbak és láthatóbbak legyenek; hangsúlyozza a helyi döntéshozók szoros bevonásának fontosságát, mivel a programok csak ennek garantálása esetén tölthetők meg tartalommal;

38. úgy véli, hogy az európai területi együttműködési csoportosulások egyedi, igen értékes területi kormányzati eszközt jelentenek, amelyek megfelelnek a strukturált együttműködés iránti igényeknek, és amelyeket a határokon átnyúló kormányzati rendszerek létrehozására szolgáló eszközként kell előmozdítani, a különféle politikákkal kapcsolatos regionális és helyi szintű felelősségvállalás biztosítása mellett;

39. határozottan elutasítja a kohéziós politika nemzeti vagy ágazati szintre helyezésére irányuló valamennyi javaslatot; úgy véli, hogy új tematikus alapok (éghajlat, energia, közlekedés) aláásnák megosztott irányítás és az integrált fejlesztési programok bevált elvét és veszélyeztetnék a szinergiák rendelkezésre állását, a beavatkozások hatékonyságát, ekként pedig az Európa 2020 stratégia céljainak megvalósításához nyújtott regionális hozzájárulást;

40. nyomatékosan hangsúlyozza, hogy az Európai Szociális Alapnak továbbra is a kohéziós politika hatálya alá kell tartoznia, mivel csak így lehet kialakítani és végrehajtani a gazdasági és társadalmi problémák megoldására irányuló integrált stratégiákat;

41. támogatja a Bizottságot azon törekvésében, hogy erősebb, hatékonyabb és jobban látható Európai Szociális Alapot hozzon létre; kéri e célból, hogy a Bizottság és a tagállamok tárgyalásai során jussanak közös nevezőre arról, hogy a strukturális alapokon belül mekkora összegű hozzájárulásra van szükség az Európai Szociális Alaphoz;

42. úgy véli, hogy az ESZA hatékonyságát elsősorban ösztönzőkkel, nem pedig szankciókkal kellene javítani;

43. kiemeli, hogy a gazdasági válság még sürgetőbbé tette a beavatkozást az ESZA hatáskörébe tartozó ágazatok esetében, különösen a foglalkoztatás, a szakmai átképzés, a társadalmi integráció és a szegénység enyhítése terén;

44. hangsúlyozza, hogy az Európai Szociális Alap jelentős támogatást nyújt a munkaerő-piaci politikákhoz, mint például a megelőző jellegű és helyi, valamint a fiatalok munkaerőpiacra történő beilleszkedését, illetve a munkanélküliség elleni küzdelmet célzó politikákhoz; kiemeli azt a tényt, hogy a tagállamoknak az ESZA-t a képességek megszerzésével, az oktatással (ideértve a kisgyerekkori nevelést is), az egész életen át tartó tanulással, az átképzéssel és a foglalkoztatási áthelyezéssel járó tevékenységekkel kapcsolatos beruházásokra kell felhasználniuk, valamint hangsúlyozza, hogy az alap fontos szerepet játszik a társadalmi beilleszkedés minden szempontból történő megerősítésében, többek között a leghátrányosabb és legérzékenyebb helyzetben levő csoportok esetében is;

45. felszólítja a Bizottságot az ESZA munkaerő-piaci integrációra irányuló fellépéseinek erősítésére; bátorítja a tagállamokat, hogy már nagyon fiatal kortól fektessenek be a gyerekekbe az oktatás eszközeivel, később pedig a helyi és regionális elhelyezkedési lehetőségeket figyelembe vevő iskolai útmutatás kialakításával és az egész életen át tartó tanulással, hogy segítsék a munkavállalókat képességeiknek a munkaerőpiac igényeivel igazításában, eközben pedig hozzanak intézkedéseket a fiatalok munkanélküliség leküzdésére, illetve a „dolgozó szegény rétegek” jelenség felszámolására, valamint dolgozzanak ki igényre szabott programokat az olyan, hátrányos helyzetben lévő és érzékeny csoportok megsegítésére, mint például a romák, migránsok, fogyatékkal élők és az iskolát idejekorán abbahagyók, hogy az érdemi, befogadó növekedést segítsék elő és a tudásalapú gazdaság Európáját;

2011. július 5., kedd

46. célzottabb intézkedéseket és további technikai támogatást kér azon területi egységek számára, amelyeket súlyos szegénység sújt, és a többségi és kisebbségi kultúrának a régiók alatti szinteken gyakran feszültségekkel terhes együttélése jellemez; úgy véli, hogy az ilyen régiók szintje alatti területi egységek esetében könnyen állandósulhat a mélyszegénység, és elkülönülés várhat rájuk még azokon a régiókon belül is, amelyek nem feltétlenül vannak elmaradva a statisztikai átlagtól; megállapítja, hogy e régiók szintje alatti területek fejlesztése céljából összehangolt erőfeszítésekre van szükség;

47. üdvözli, hogy a 2007–2013-as támogatási időszakban – néhány tagállamban először – létrehoztak egy valamennyi célterületre kiterjedő operatív programot is az ESZA számára;

48. hangsúlyozza, hogy az EQUAL közösségi kezdeményezésből származó felbecsülhetetlen tapasztalat még most is helytálló, különösen ami a helyi és a regionális intézkedések összekapcsolását és a legjobb gyakorlatok uniós szintű cseréjét illeti;

49. utal a befogadó jellegű helyi és regionális megközelítési módok egymást erősítő hatására, különösen az ESZA-nak az ERFA-val való összekötése terén, és éppen a helyalapú integrált fejlesztési tervezésre való tekintettel kéri a közös támogathatósági szabályok bevezetését és a két alap közötti keresztfinanszírozás lehetőségének fokozását és megkönnyítését; támogatja az olyan, több alapból finanszírozott operatív programok lehetőségének bevezetését, amelyek még inkább elősegítenék az integrált megközelítéseket; ezen felül felszólít az ESZA és az ERFA közötti szinergiák javítására;

50. a szinergiák fokozása céljából felszólít az ágazati politikáknak (közlekedési, energia-, kutatási, környezet-, oktatáspolitikának) a kohéziós és strukturális politikába való nagyobb fokú integrációjára, a strukturális alapok, a versenyképességi és innovációs keretprogram, valamint a kutatási és fejlesztési keretprogramok nagyobb hatékonysága és az azok közötti jobb koordináció érdekében; úgy véli, hogy a több alapból finanszírozott programozás hozzájárulhatna az integráltabb megközelítéshez, valamint fokozhatná az említett alapok összhangját; a nemzeti/regionális fejlesztési partnereket megfelelő eszköznek tekinti a különféle politikák tömörítésére; e tekintetben hangsúlyozza, hogy egyértelmű célkitűzéseket kell meghatározni, és értékelni kell, hogy a célokat elérték-e a tagállamokban;

51. javasolja, hogy a kutatási és fejlesztési politikákat helyezték területi alapokra; ennélfogva hangsúlyozza a kohéziós politika, valamint a kutatási és innovációs politikák egyes területek igényeihez való igazításának fontosságát, mivel a regionális és helyi hatóságoknak a regionális fejlesztési alapok, valamint a kutatási és innovációs programok kialakításába és végrehajtásába való erőteljesebb bevonása létfontosságú, hiszen nem lehet ugyanazt a fejlesztési stratégiát alkalmazni valamennyi régióra;

52. kéri a 2013 utáni támogatási időszakra az ERFA, az ESZA, a Kohéziós Alap, a keretprogramok, az EMVA és az EHA közös stratégiai keretének kialakítását; úgy véli, hogy az összehangolt szabályozási megközelítést (irányítás, jogosultság, elszámolások ellenőrzése, jelentéstételi kötelezettségek) közös keretszabályozás révén kell tovább erősíteni; e tekintetben kiemeli annak fontosságát, hogy az alapok az eredmények elérése érdekében zökkenőmentesen működjenek együtt; felszólítja a Bizottságot, hogy alkalmazzon megfelelő kiigazításokat annak érdekében, hogy az adott alapok – amikor lehetséges – kiegészíthessék egymást;

53. kéri, hogy a Tanács és a Parlament – az EUMSZ 177. cikke alapján rendes jogalkotási eljárás keretében – fogadjon el új közös stratégiai keretet;

54. szükségesnek ítéli a közös stratégiai keret kiterjesztését az Európai Szociális Alapra is, amely azonban megőrizné saját működési előírásait és szabályait, biztosítva számára egyszersmind a megfelelő forrásokat is; felszólítja a Bizottságot, hogy erősítse az Európai Szociális Alap szerepét, fokozza lehetőségeit és egyszerűsítse a költségvetési ellenőrzését, azáltal, hogy egyszerű és hatékony együttműködési eljárásokat dolgoz ki a szakpolitikai osztályok és a költségvetési ellenőrzési osztályok között;

2011. július 5., kedd

55. ösztönzi ennek keretében a regionális EMVA-programok reintegrálásának (jelenleg a 3. és 4. támogatási tengely) felülvizsgálatát; ellenzi azonban, hogy ennek következtében csökkenjen az ERFA-nak és az EMVA-nak biztosított költségvetési keret; kéri, hogy kötelező követelményeket határozzanak meg a tagállamok és régiók számára, hogy létrejöhessen egy harmonizált adminisztratív szerkezet az uniós strukturális alapok és a regionális vidékfejlesztési programok számára;

56. kéri a külső határokon a határokon átnyúló együttműködésről, valamint a jelenlegi ENPI-ről szóló rendelet felülvizsgálatát, azzal a céllal, hogy az érintett alapokat építsék be a területi együttműködésről szóló 3. célkitűzésbe;

57. üdvözlöi a Bizottság által javasolt – a korábbi, egyes tagállamokra vonatkozó nemzeti stratégiai referenciakereteket felváltó –, az EU és a tagállamok közötti fejlesztési és beruházási partnerségek célkitűzéseit; ezzel kapcsolatban kéri az Európa 2020 stratégia végrehajtására vonatkozó beruházási prioritások, valamint további kohéziós célkitűzések meghatározását; úgy véli, hogy az érintett szintek hatásköreinek konkrét megosztását haladéktalanul tisztázni kell, és kéri, hogy a szubszidiaritás elvével összhangban tartsák meg a nemzeti, illetve a regionális és helyi hatásköröket; felszólít arra, hogy tegyenek egyértelmű kötelezettségvállalást a partnerek fejlesztési és beruházási partnerségi szerződések kidolgozásába való megfelelő bevonására;

58. támogatja az operatív programok fenntartását, mivel ezek a stratégiai dokumentumok konkrét beruházási prioritásokká alakításának fontos eszközei; ezzel kapcsolatban egyértelmű és mérhető célok meghatározását kéri;

59. kéri a regionális és helyi hatóságok, valamint társulásaik kötelező jellegű, strukturált és rendszeres bevonását a kohéziós politika végrehajtásának valamennyi szakaszába (stratégiai tervezés, a fejlesztési és beruházási partnerségi megállapodások kidolgozása és az ezekkel kapcsolatos tárgyalások, valamint működési programok), a tagállamok alkotmányos és intézményi berendezkedésével összhangban; alapvető fontosságúnak tartja, hogy a strukturális alapokról szóló rendeletek megfelelő rendelkezéseket tartalmazzanak erről;

60. úgy véli, hogy minden, a források felhasználására vonatkozó ezutáni stratégia hatékonyabb lehet, ha a kormányzás regionális és helyi szintjeit is bevonja, amelyek a stratégiai célkitűzéseket képesek – az összes érdekelt féllel, folytatott strukturált párbeszéd révén – a területi sajátosságokhoz igazítani;

61. támogatja a tematikus prioritások Bizottság által javasolt rendszerét; úgy véli, hogy minél alacsonyabb a tagállamok vagy régiók fejlettségi szintje, annál inkább ki kell terjeszteni ezt a prioritási listát, melyben el kell ismerni a sajátos regionális fejlesztési igényeket, ugyanakkor biztosítani kell, hogy ez a strukturális és kohéziós alapok programozására vonatkozó tematikus megközelítés ne károsíthassa az integrált, helyi beágyazottságú megközelítést;

62. kéri, hogy a valamennyi tagállam számára kötelezően előírt prioritások esetén a tagállamok prioritásai között szerepeljen az innováció, az infrastruktúra, a közlekedés és az erőforrások megőrzése, bizonyos fokú rugalmasságot biztosítva mindazonáltal a programok terjedelmének, az egyes régiók kiindulási helyzetének és az elérendő céloknak a figyelembevétele érdekében, hogy e prioritások illeszkedjenek az egyes régiók egyedi igényeihez; ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy ebben az esetben az innovációt az Innovatív Unió kiemelt kezdeményezés keretében tágan kell értelmezni; megállapítja, hogy a kvv-k képezik az EU-ban a munkahelyek fő forrását és a vállalkezési ötletek táptalaját; hangsúlyozza, hogy a kvv-k támogatását azon kulcsfontosságú szerep tükrében kell folytatni és megerősíteni, amelyet az EU 2020 stratégia végrehajtásában játszhatnak; hangsúlyozza, hogy az Innovatív Unió összefüggésében az „innováció” tág fogalmát kell alkalmazni, ugyanakkor pedig meg kell könnyíteni a kvv-k finanszírozáshoz való hozzáférést; hangsúlyozza, hogy önkéntes alapon és a szubszidiaritás elvével összhangban lehetővé kell tenni további prioritások kitzítését és végrehajtását; kéri, hogy az energia, az oktatás és képzés, és a szegénység elleni küzdelem feltétlenül kerüljenek a javasolt prioritások közé;

2011. július 5., kedd

63. kéri, hogy kerüljék a késedelmet a programok elindításában, valamint általánosságban is kéri a döntéshozatali és értékelési folyamatok felgyorsítását; hangsúlyozza, hogy ez különösen nagy jelentőséggel bír a kis- és középvállalkozások számára; kéri továbbá, hogy ennek érdekében javítsák az érintett közigazgatási szervek műszaki berendezéseit, fokozzák e szervek összekapcsolódását, csökkentsék a közzétételi előírásokat, valamint jelentősen csökkentsék a pályázatok kiírására és benyújtására vonatkozó határidőket; kéri a Bizottságot annak értékelésére, hogy – a végrehajtással kapcsolatos esetleges problémák meghatározása érdekében – létre lehet-e hozni kísérleti területeket az új szabályozások kisebb léptékű tesztelése érdekében azelőtt, hogy a szabályozást a többi régióra alkalmazni kellene;

Ösztönzők, feltételeesség, eredményorientáltság, társfinanszírozás és finanszírozási lehetőségek

64. kéri, hogy a fejlesztési és beruházási partnerségekben a támogatások kifizetését olyan konkrét kötelezettségvállalásokról tegyék függővé, amelyeket a Bizottság és a tagállamok között folytatott párbeszéd keretében előre rögzítettek; úgy véli, hogy az előre meghatározott feltételeknek elő kell írniuk a tagállamok számára, hogy reformokat indítsanak annak érdekében, hogy a támogatások valóban a kohéziós politikához közvetlenül kapcsolódó területeken kerüljenek felhasználásra, illetve úgy véli, hogy a tagállamokat szükség esetén fel kell szólítani e követelmény teljesítésére, és a támogatásokat csak e feltételek teljesülése esetén szabad kiutalni; kéri, hogy az operatív programok irányításában részt vevő valamennyi szereplő befolyásolhassa a feltételrendszert; jogosnak véli, hogy ezek a feltételek terjedjenek ki különösen a már elfogadott (például az árszabályozással, a pályázatokkal, a közlekedéssel, az egészségügygel kapcsolatos) uniós jogszabályok megfelelő végrehajtására annak érdekében, hogy megelőzzék a szabálytalanságokat és biztosítsák a hatékonyságot; elutasítja azonban azokat az előírásokat, amelyek alapvető szociális és gazdasági reformokat követelnek a tagállamoktól; valamennyi feltételnek teljes mértékben tiszteletben kell tartania a szubszidiaritás és a partnerség elveit;

65. azon a véleményen van, hogy az új feltételrendszer nem eredményezhet adminisztratív többletterheket az érintett szereplők számára; ösztönzi a következetes, szabványos, egyszersmind objektíven értékelhető feltételrendszer kialakítását mind az ERFA, mind pedig az ESZA tekintetében;

66. úgy véli, hogy a Bizottság feladata a feltételek meghatározása és azok betartásának ellenőrzése, továbbá megfelelő cselekvési terveket szorgalmaz a tagállamok és a régiók tekintetében;

67. üdvözlöi a Bizottság azon javaslatát, hogy eredményorientáltabb kohéziós politikát kell folytatni, amit megfelelő célkitűzések és mutatók előzetes meghatározása révén lehet megvalósítani; hangsúlyozza, hogy e tekintetben csak néhány jól meghatározott és mérhető mutatóról lehet szó, melyeknek közvetlen összefüggésben kell állniuk a támogatás gyakorlati eredményeivel, és melyeket a régiókkal/tagállamokkal együtt kell meghatározni; úgy véli azonban, hogy a teljesítmények mérése céljából javasolt összes eszköznek és kritériumnak továbbra is a programok minőségi szemléletén kell alapulnia;

68. úgy véli, hogy a strukturális alapokból és a Kohéziós Alapból nyújtott regionális támogatásokat meghatározó mutatókat az Eurostat legutóbbi adataira kell alapozni, hogy teljes mértékben figyelembe vegyék a válság által a régiókra gyakorolt gazdasági és társadalmi hatásokat;

69. felszólít az ESZA hatékonyságának és átláthatóságának növelésére az eredményekre fokozottabban összpontosító fellépések révén, és e célból kéri a tisztább és mérhetőbb célkitűzések és eredménymutatók előzetes meghatározását, amelyek különösen a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem, illetve a magas színvonalú munkaerő-piaci integráció terén elért sikereket mérik; úgy véli, hogy az érintett feleket az irányítás minden szintjén be kell vonni e célkitűzések és eredménymutatók meghatározásába, ez utóbbiakat pedig jóval a finanszírozás megkezdése előtt meg kell világosan határozni, hogy a tagállamok és a Bizottság egyaránt értékelhesse az elért eredményeket és hasznosíthassa a tapasztalatokat a következő tervezési szakaszban; támogatja a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy az ESZA pénzeszközeinek szétosztását előzetes feltételektől tegyék függővé, beleértve az uniós jogszabályok és az uniós célkitűzések átültetésének előfeltételét, ami elengedhetetlen az ESZA intézkedéseinek sikeréhez, illetve a strukturális

2011. július 5., kedd

reformokhoz és a szükséges igazgatási kapacitások biztosításához; hangsúlyozza, hogy az eredményorientált szemlélet nem vezethet ahhoz, hogy a kis kedvezményezett hátrányos helyzetbe kerüljenek, illetve a hozzáférés terén újabb akadályokba ütközzenek vagy kockázatokkal találják szembe magukat;

70. úgy véli, hogy a kohéziós politika egyik alapvető elve az állami és a magánszférából származó társfinanszírozás; kéri, hogy vizsgálják felül az uniós finanszírozás felső határát, amelynek szorosabban kellene illeszkednie a regionális fejlettségi szinthez, az európai hozzáadott értékhez és a támogatott intézkedések típusaihoz, és a határt ezeknek megfelelően kell emelni vagy csökkenteni;

71. sürgeti a tagállamokat és a régiókat, hogy a társfinanszírozási eszközöket előtekintően tervezzék meg és pénzügyi tervezés révén is erősítsék meg;

72. kéri a közvetlen működési támogatásokkal kapcsolatban annak figyelembe vételét, hogy a kohéziós politika különösen a nagyobb vállalatoknál inkább a járulékos hatásokat és nem a székhelyre vonatkozó döntéseket támogatja, ezért kéri, hogy a nagy magánvállalkozások számára nyújtott támogatást a kutatási és fejlődési beruházásokra összpontosítsák vagy a jelenlegi gyakorlatnál gyakrabban infrastrukturális támogatásként közvetetten biztosítsák; kéri továbbá, hogy a strukturális alapokról szóló általános rendelet tartalmazzon olyan világos szabályokat, amelyek megtiltják az Unión belüli székhelyáthelyezés bármilyen uniós finanszírozását, jelentősen csökkentik a székhelyáthelyezésre irányuló beruházások felülvizsgálatára vonatkozó küszöbértéket, kizárják a nagyvállalatokat a közvetlen működési támogatásokból és tízéves határidőt szabnak meg a műveletek lebonyolítására;

73. elismeri az új finanszírozási eszközök multiplikátor hatását és mozgósítási potenciálját, általános értelemben támogatja a kölcsönből történő finanszírozás fokozását és kéri, hogy a feltöltődő pénzügyi eszközöket terjesszék ki a megfelelőnek bizonyuló támogatási területekre; kéri, hogy a teljes támogatási időszakra egyszerűsítéseket és nagyobb jobbiztonságot biztosítsanak, valamint hogy hozzanak létre egy közösségi katalógust, amely meghatározza, mely projekteknek nyújtanak kölcsönt és melyeknek támogatást; kéri, hogy az eszközök kiigazíthatók, ezért valamennyi régió és város tekintetében életképesek és megvalósíthatók legyenek; úgy véli, hogy legfeljebb egy támogatási időszak után az eszközök felhasználása iránti felelősséget a nemzeti szintekre, illetve a projektek szintjeire kell átruházni; megjegyzi, hogy a jelenlegi időszakban nem minden tagállam fogadott el a JESSICA-hoz hasonló pénzügyi eszközök kezelésére decentralizált megközelítést; hangsúlyozza, hogy a városok számára közvetlen hozzáférést kell biztosítani;

74. hangsúlyozza, hogy a támogatási források nyújtását mindig választási lehetőségként kell fenntartani, és a helyi szereplőknek kell felhasználniuk a finanszírozás regionális szükségleteknek megfelelő keverékét;

75. úgy véli, hogy az EBB-nek jelentősebb szerepet kell vállalnia a TEN-infrastruktúrák finanszírozásában; kéri több olyan megközelítés kialakítását, amelyek a köz- és magánszféra közötti önálló partnerségeken alapuló megoldásokhoz vezetnek; úgy véli, hogy alapvetően az Európai Parlament tartozik fő felelősséggel a megfelelő átláthatóság, valamint a döntéshozatali és ellenőrzési feladatok iránt;

76. üdvözlözi az EBB és a Bizottság között a kohéziós politika keretében a három kezdeményezés – JESSICA, JEREMIE és JASMINE – végrehajtása tekintetében folytatott együttműködést, amelynek fokoznia kell a kohéziós politika hatékonyságát és eredményességét, valamint javítania kell a strukturális alapok működését; felszólítja a Bizottságot, hogy továbbra is fogadjon el aktív közös kezdeményezéseket az EBB-vel, főként a kohéziós politika területén, valamint hogy biztosítson pénzügyi támogatást a kkv-k részére;

77. úgy véli, hogy a globális támogatások az önállóan, az európai regionális politika célkitűzései szerint meghatározott innovációs stratégiák tekintetében a régiók alatti szinten megfelelő eszköznek bizonyulnak;

78. elutasítja azonban a globális támogatásokra vonatkozó kvótákat vagy kötelezettségvállalásokat, mivel azok ellentétesek lehetnek a kiemelt célkitűzések régiók igényeihez illeszkedő meghatározásával;

2011. július 5., kedd

Költségvetés, pénzügyi eljárások, a bürokrácia csökkentése, költségvetési fegyelem, pénzügyi ellenőrzés

79. úgy véli, hogy a hétéves pénzügyi tervezési időszakok kialakítása a kohéziós politika számára sikeres volt, és legalább a következő programozási időszak végéig (2020) meg kellene tartani; kéri azonban egy olyan rendszer kialakítását, amely lehetővé teszi az alapfeltételek gyorsabb stratégiai átértékelését, hogy az EU a különleges eseményekre (pénzügyi válság, energiaválság, természeti katasztrófák) még gyorsabban és nagyobb rugalmassággal legyen képes reagálni;

80. hangsúlyozza, hogy az EU költségvetése a jelenlegi szerkezetében, allokációs mechanizmusaival és a különböző alapokat szabályozó rendeletekkel a kohéziós és a strukturális politika végrehajtása tekintetében bevált, és hogy ezért csak azokon a területeken kell változtatásokat végrehajtani, ahol az eljárások nem bizonyultak sikeresnek, illetve ellentmondanak a jelenlegi költségvetési rendeletnek; támogatja ezzel összefüggésben a Bizottság azon javaslatait, amelyek célja a regionális fejlesztés tekintetében rendelkezésre álló valamennyi forrásra vonatkozó szabályok összehangolása; kéri azonban, hogy a bevett és bevált szerkezettel kapcsolatos minden, mégoly csekély mértékű módosítás esetében is különösen elővigyázatosan járjanak el annak érdekében, hogy elkerülhetőek legyenek a nemzeti és regionális hivatali működésének zavarai és bizonytalanságai, valamint a kedvezményezettek többletterhei, különösen a kis struktúrájú és korlátozott kapacitású kedvezményezettek esetében;

81. úgy véli, hogy megvalósítható az Európa 2020 célkitűzéseinek integrációja a célkitűzések és alapok meglévő struktúráiba és ezzel a költségvetési tételekbe is; elutasítja az uniós költségvetésnek a növekedés „intelligens”, „befogadó” vagy „fenntartható” elméleti fogalmai szerinti mindennemű felosztását, valamint a kohéziós politika különféle költségvetési tételek közötti mindennemű széttördelését; úgy véli, hogy e politika számára az EU költségvetésében önálló tételt kellene elkülöníteni;

82. nézete szerint a 2013 utáni kohéziós politika még nagyobb mértékben képes hozzájárulni az EU régióinak további és fenntartható fejlődéséhez, és kulcsfontosságú szerepe van az Európa 2020 stratégia végrehajtásában, és ezért kéri, hogy céljaira legalább ugyanazokat a költségvetési előirányzatokat biztosítsák;

83. emlékeztet rá, hogy az Európai Számvevőszék éveken át azt jelentette, hogy a kohéziós területen tett kifizetésekre több mint 5 %-os hibaarány jellemző, de megjegyzi, hogy ez az arány 11 %-ról esett vissza az utolsó mentesítési eljárás idejére, amit a Számvevőszék éves jelentése is bizonyít, illetve hogy a felügyeleti és ellenőrző rendszerek csak részben hatékonyak; emellett felszólít a hibaszámítási módszer egyértelművé tételére, mivel a Számvevőszék és a Bizottság által benyújtott adatok közötti eltérések zavart keltenek és erősítik a bizalmatlanságot a hivatalos adatokkal szemben;

84. kéri, hogy a strukturális alapok felhasználásával súlyos szabálytalanságokat elkövető tagállamok esetében fogadjanak el szigorúbb szabályokat az ezen alapok felhasználásával kapcsolatos szabálytalanságok kivizsgálása tekintetében, valamint a kifizetések módszeres megszakítására és felfüggesztésére irányuló eljárás tekintetében is, amennyiben egyértelmű bizonyítékok jelentős hiányosságokat mutatnak ki az akkreditált hatóságok működésében; ezzel szemben kéri, hogy a megfelelő alapkezelő rendszerrel rendelkező tagállamokban szüntessék meg a szükségtelen ellenőrzéseket; úgy véli, hogy a „bizalmi szerződés” és az „egységes ellenőrzés” elveit, amilyen gyakran csak lehet, alkalmazni kellene;

85. felkéri a tagállamokat/állami hatóságokat, hogy jelöljék ki azokat a hatóságokat vagy szervezeteket, amelyek kizárólagos felelősséggel rendelkeznek a strukturális alapok eszközeinek jogszerű felhasználása tekintetében;

86. a pénzeszközöket kezelő hatóság (kifizető ügynökség / közigazgatási hatóság) vezetője szintjén aláírt éves irányítási nyilatkozatokat megfelelő eszköznek tartja a jelentéstételi és ellenőrzési lánc megerősítésére, továbbá hangsúlyozza, hogy elengedhetetlen a nyilatkozatok tartalmi pontossága; ezért hibás nyilatkozatok esetére szankcionálási rendszer bevezetését kéri; továbbra is kitart a nemzeti megbízhatósági nyilatkozatokkal kapcsolatos cél mellett;

2011. július 5., kedd

87. felszólítja a Bizottságot, hogy már a következő pénzügyi tervezési időszak kezdetétől vállaljon nagyobb felelősséget a nemzeti közigazgatási eljárások javítása érdekében; ezzel összefüggésben sürgősen szükségesnek tartja a támogatási programok egyszerűsítését és átláthatóbbá tételét, különösen a pénzügyi végrehajtás és a pénzügyi ellenőrzés tekintetében; úgy véli ezért, hogy a Bizottság feladata a nemzeti, illetve föderális közigazgatási és ellenőrző szervek akkreditációs eljárásának végrehajtása; úgy véli, hogy az egyszerűsített és kevésbé gyakori jelentéstételre való feljogosítás feltételül a sikeres akkreditációkat és az alacsonyabb hibaszázalékot kell előírni;

88. ugyanakkor kéri a Bizottság felügyeleti szerepének erősítését azáltal, hogy bevezetik a kifizetések szisztematikus megszakítását és felfüggesztését, mihelyt jól megalapozott bizonyíték utal arra, hogy az akkreditált hatóságok működése komolyan hiányos; felhívja a Bizottságot is, hogy dolgozzon ki szigorúbb terveket a hibás kifizetések behajtási arányának növelésére;

89. kéri az ellenőrzési rendszer egyszerűsítését, az ellenőrzési szintek számának csökkentését, valamint a felelősségi körök tisztázását a Bizottság és a tagállamok között; felszólít az egyszintű ellenőrzési eljárás alkalmazására, amelynek során a tagállamok ellenőrzik a projekteket, a Bizottság pedig ellenőrzi a tagállamok ellenőrzési rendszereit;

90. úgy véli, hogy az operatív programok teljesítményének javítása érdekében a régiókon belüli projekt-kiválasztás esetében gyakrabban kellene pályázati eljárásokat alkalmazni;

91. kéri, hogy az adminisztráció egyszerűsítése érdekében tegyék általánosabbá a szabványosított eljárást, és amennyiben ez a rendszer megfelelő, alkalmazzanak magasabb költségegységeket és az általános költségek átalányösszeg-alapú bejelentését; kéri, hogy fokozottan vegyék figyelembe az arányosság elvét, vagyis a kisebb programok végrehajtását kössék lényegesen kevesebb jelentéstételi és felülvizsgálati kötelezettséghez;

92. a Bizottságtól éves szinten egy nyilvános „hibajegyzék” elkészítését kéri, amely kiterjed a jelentéstételi és közzétételi kötelezettségek nem kielégítő és/vagy késedelmes teljesítésére, valamint a strukturális alapokkal kapcsolatos szabálytalanságokra, visszaélésekre és csalásokra; kéri, hogy ennek során a tagállamok és az alapok szerint tegyenek különbséget;

93. aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a nehézkes adminisztráció megakadályozza a kisvállalkozásokat és a kis szervezeteket abban, hogy a strukturális alapok támogatásában részesüljenek; kéri, hogy a vonatkozó szabályok és a technikai dokumentumok a lehető legvilágosabbak legyenek;

94. kéri, hogy vezessenek be olyan éves számlaelszámolási eljárásokat, amelyek lefedik az új pénzügyi tervezési időszakra bevezetendő többéves programokat is;

95. a teljes lebonyolítási és ellenőrzési rendszer tekintetében hatékony e-kormányzati megoldásokat (egyeséges űrlapokat) tart szükségesnek; kéri, hogy a Bizottság koordinálásával valósítsák meg a tagállamok közötti tapasztalatcserét, valamint az igazgatási és ellenőrzési hatóságok tekintetében koordinált végrehajtási keretet hozzanak létre;

96. támogatja a Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy csak akkor nyújtsanak költségtérítéseket a nemzeti hatóságoknak, ha a kedvezményezettnek kifizették a megfelelő uniós hozzájárulást; úgy véli, hogy ez felgyorsítja a kifizetést és döntő ösztönzést nyújt a szigorú nemzeti ellenőrzéshez; rámutat azonban, hogy a tagállamoknál és régióknál adott esetben likviditási problémák léphetnek fel és ezekre biztonsági megoldást kell találni;

2011. július 5., kedd

97. ellentmondásosnak tartja a Bizottság javaslatát, miszerint a kifizetéseknek mindinkább az eredményeken kell alapulniuk, azaz a finanszírozandó projektnek először eredményeket kell felmutatnia; tart a nagyon bürokratikus ellenőrzéstől, azonban adott esetben elképzelhetőnek tart olyan feltételeket, amelyek a kifizetést a projektek és – például – az Európa 2020 stratégia közötti igazolt összhanghoz kötik;

98. úgy véli, hogy miközben a visszafizetésnek akkor kell megérkeznie, amikor az uniós finanszírozást a projektekre már kifizették, nem szabad többletterheket róni a kedvezményezettekre olyan kamatok formájában, amelyek nem tükrözik a bármely bank vagy pénzügyi intézmény által nyújtott ilyen kölcsönök alacsony kockázati tényezőjét;

99. szorgalmazza, hogy a végrehajtás során helyesen eljáró tagállamok tekintetében diverzifikálják a szankcionálási mechanizmusokat többek között bónuszrendszer formájában, különösen közigazgatási könnyítések révén;

100. emlékeztet arra, hogy az egyéb strukturális alapoktól eltérően az ESZA sajátossága abban rejlik, hogy az szorosan kapcsolódik az általa támogatott célcsoportokhoz, továbbá az ESZA-t oly módon kell kialakítani, hogy elérhető legyen számos kis, helyi projekt számára; kéri a tagállamokat a pénzeszközök projektek részére történő haladéktalan továbbítására, hogy a kisebb kedvezményezettek is nehézségek nélkül hozzájussanak; kéri a Bizottságot és tagállamokat, hogy az ellenőrzési és auditálási kötelezettségek meghatározásánál vegyék figyelembe az arányosság elvét az időráfordítás és az erőfeszítések tekintetében, illetve a pénzügyi hozzájárulást, továbbá egyszerűsítsék az eljárásokat, csökkentsék a túlzott adminisztratív költségeket, valamint a munkahely-teremtésre és a foglalkoztatás növelésére irányuló uniós célkitűzések megvalósítása céljából számolják fel a projektek és a kedvezményezettek által elérhető eredmények előtt álló egyéb akadályokat; felszólítja a Bizottságot, hogy növelje az irányító hatóságok és a kedvezményezettek finanszírozással kapcsolatos választási lehetőségeit, és hogy tegyen javaslatot a hagyományos elszámolás mellett a standard költségmodell választhatóságára;

101. támogatja a Bizottság javaslatát, amely szerint a nagyobb fokú rugalmasság biztosítása érdekében az „n+2” és az „n+3” szabályt bizonyos helyzetekben rendszeresen, lehetőség szerint a tagállami kiutalások szintjén kellene alkalmazni, kivéve az első támogatási évben, valamint a határokon átnyúló programok esetében, az automatikus visszavonási szabálytól történő bármely egyéb eltérésnek pedig a stratégiai programokkal, az eredményalapú orientációval és az előzetes feltételellességgel kapcsolatos új rendelkezések miatt szükséges adminisztratív többletterheket kellene tükröznie; a határokon átnyúló programok esetében akár még az „n+3” szabályt is támogatja, hogy figyelembe vegyék a nyelvi és kulturális kihívásokkal egyébként is megterhelt, lassú közigazgatási eljárásokat; úgy véli, hogy ez biztosítja a magas minőségű beruházások és a programok zökkenőmentes és gyors végrehajtása közötti kiegyensúlyozott kapcsolatot;

Szomszédsági és bővítési politikák

102. hangsúlyozza, hogy az Európai Szomszédsági és Partnerségi Eszköz (ENPI) a kohéziós politika szempontjából nagy jelentőséggel bír az Európai Unión kívüli országokkal folytatott, határokon átnyúló együttműködésben; tudomásul veszi a program végrehajtásában jelenleg fennálló problémákat meggyőződése, hogy végül szükség lesz arra, hogy az ENPI határokon átnyúló együttműködési programjait visszavonják a kohéziós politika alá; úgy véli, hogy éppen a szomszédos országok infrastrukturális kapcsolatai (közlekedés, energia és környezet) gyakorolnak pozitív hatást az európai határ menti régiókra; kéri, hogy az ENPI eszközeit fokozottabban összpontosítsák az energiaügy és a közlekedési infrastruktúrák stratégiai szükségleteire; hangsúlyozza azt a szerepet, amelyet ezzel összefüggésben a makrorégiók játszhatnak; kéri a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az ERFA-tól függő kezdeményezések, az előcsatlakozási támogatási eszköz, az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz (ENPI) és az Európai Fejlesztési Alap (EFA) közötti hatékonyabb szinergiák kialakításának lehetőségét; kéri a Bizottságot annak értékelésére, hogy a regionális politikákban már meglévő és működő struktúrákat az ENPI kezelésére is alkalmazni lehetne-e;

2011. július 5., kedd

103. hangsúlyozza továbbá az uniós bővítési folyamatnak az előcsatlakozási támogatási eszköz (IPA) révén szerzett kohéziós jelentőségét, mely eszköz a tagjelölt országok számára a kohéziós struktúrákhoz való tartalmi és szerkezeti felkészítést nyújt; felhívja a figyelmet a tagállamokban tapasztalható végrehajtási problémákra; emlékeztet az IPA eredeti céljára, különösen a pénzügyi kapacitásépítésre és az intézmények kiépítésére, valamint a tagjelölt országok által a közösségi kohéziós politika végrehajtására tett előkészületek támogatására, amelyek célja, hogy csatlakozásuk időpontjában ezek az országok maradéktalanul befejezzék a közösségi vívmányok átültetését; felszólítja a Bizottságot, hogy határozza meg az IPA jelenlegi működésében tapasztalható problémákat;

104. ismételten kéri a Regionális Fejlesztési Bizottság felelősségteljes bevonását ezen eszközök jövőbeli kialakításába;

*

* *

105. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak és az uniós régiók és tartományok elnökeinek.

A fejlődő országoknak nyújtott uniós költségvetési támogatás

P7_TA(2011)0317

Az Európai Parlament 2011. július 5-i állásfoglalása a fejlődő országoknak nyújtott uniós költségvetési támogatás jövőjéről (2010/2300(INI))

(2013/C 33 E/05)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a G8-ak által a 2005. évi gleneagles-i csúcstalálkozón, valamint az azt követő G8-és G20-találkozókra a segítségnyújtás mértékére, a szubszaharai Afrika számára nyújtott segélyre és a segítségnyújtás minőségére vonatkozóan vállalt kötelezettségekre,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek 2000. szeptember 8-án kiadott millenniumi nyilatkozatára,
- tekintettel a fejlesztésről szóló európai konszenzusra ⁽¹⁾, valamint a fejlesztési politika terén való komplementaritásról és munkamegosztásról szóló európai uniós magatartási kódexre ⁽²⁾,
- tekintettel a segítségnyújtás hatékonyságáról szóló párizsi nyilatkozatra és az accrai cselekvési programra,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 208. cikkére, amely kimondja, hogy „az Unió azon politikáinak végrehajtásakor, amelyek hatással lehetnek a fejlődő országokra, figyelembe veszi a fejlesztési együttműködés célkitűzéseit”,
- tekintettel a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének („fejlesztési együttműködési eszköz” (DCI)) létrehozásáról szóló, 2006. december 18-i 1905/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽³⁾ 25. cikke (1) bekezdésének b) pontjára,
- tekintettel a Cotonoui Megállapodás 61. cikkének (2) bekezdésére,

⁽¹⁾ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

⁽²⁾ A Tanács 2007. május 15-i 09558/2007. számú következtetései.

⁽³⁾ HL L 378., 2006. 12. 27., 41. o.